

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/60/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3115010253
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3115010253.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci odsúdeného Z. K. na neverejnom zasadnutí dňa 9. septembra 2015 prejednal sťažnosť odsúdeného Z. K. podanú proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júla 2015, sp.zn. 3Nt/15/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného Z. K. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 2. júla 2015, sp.zn. 3Nt/15/2015, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 402 ods. 2 Tr. por. odmietol návrh odsúdeného Z. K. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.12.2012, sp. zn. 4T/96/2012 uznaný za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák., zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/,m/, Tr. zák., § 38 ods. 2, 7 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., vrátane časti prvej vety za bodkočiarkou - asperačná zásada a za súčasného použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože odsúdený v návrhu uviedol tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré už boli skôr právoplatne zamietnuté uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. decembra 2013, sp.zn. 4Nt/92/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.2.2014, sp. zn. 3Tos/12/2014, jeho návrh je teda len opakovaním predchádzajúceho návrhu (zjavne z dôvodu nesúhlasu odsúdeného s rozhodnutím o jeho skoršom návrhu na povolenie obnovy konania) a nejde preto o žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej trojdňovej lehote podal sťažnosť odsúdený Z. K.. V jej písomnom odôvodnení sám i prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia, ktoré nepovažoval za správne a zákonné z dôvodu, že podľa jeho názoru sú dané podmienky pre povolenie obnovy konania. Poukazoval na to, že oproti pôvodnému návrhu v teraz podanom návrhu uviedol nové skutočnosti spočívajúce v tom, že predmetné stanovisko Najvyššieho súdu SR, o ktoré okresný súd oprel svoje rozhodnutie o jeho pôvodnom návrhu, bolo podľa jeho názoru arbitrárne vyložené a keďže sa okresný súd nevyrovnal s jeho argumentáciou spočívajúcou v tom, že predmetné stanovisko Najvyššieho súdu SR je podľa neho možné aplikovať iba za situácie, že by mimoriadne zníženie trestu

bolo uplatnené pod spodnú hranicu základnej a nie upravenej trestnej sadzby, nebol podľa jeho názoru ani dôvod na postup podľa § 402 ods. 2 alinea druhá Tr. por. V tejto súvislosti poukázal aj na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 7.5.2014 sp. zn. PLz. ÚS 2/2014, v ktorom ústavný súd dospel k záveru, že najkomfortnejším je bod II. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 26.11.2013 sp. zn. Tpj 44/2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28.12.2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom SR. Navrhol preto, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol tak, že povolí navrhovanú obnovu konania v predmetnej trestnej veci.

Krajský súd na podklade sťažnosti odsúdeného, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 29. júla 2015, preskúmal na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného Z. K. nie je dôvodná.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania. Z podaného návrhu odsúdeného Z. K. i z jeho doplnení je totiž zrejmé, že je nedôvodný, pretože obsahuje rovnaké skutočnosti a dôkazy, pre ktoré už bol jeho predchádzajúci návrh zamietnutý.

Odsúdený Z. K. v citovanej trestnej veci podal totiž už dňa 26.8.2013 návrh na povolenie obnovy konania, ktorý X. súd Trenčín zamietol uznesením zo dňa 10. decembra 2013, sp.zn. 4Nt/92/2013, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 394 ods. 1 Tr. por. Sťažnosť, ktorú proti citovanému uzneseniu okresného súdu podal odsúdený, Krajský súd v Trenčíne uznesením 19. februára 2014, sp. zn. 3Tos/12/2014, zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Už v rámci tohto časovo prvého (skoršieho) podaného návrhu sa pritom odsúdený Z. K. v trestnej veci týkajúcej sa právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.12.2012, sp. zn. 4T/96/2012 domáhal obnovy konania jednak vo vzťahu k výroku o treste s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. PL ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 dňa 21. decembra 2012, a jednak vo vzťahu k výrokom o vine s poukazom na to, že skutkové zistenia a právne posúdenie jeho konania v pôvodnom konaní v odsudzujúcom rozsudku považoval za nesprávne a domáhal sa prehodnotenia ich správnosti.

Z uznesení Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. decembra 2013, sp.zn. 4Nt/92/2013, ako aj z uznesenia nadriadeného Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. februára 2014, sp. zn. 3Tos/12/2014, ktorými bol skorší návrh odsúdeného zamietnutý ako nedôvodný, je zrejmé, že obidva súdy sa dôvodmi a argumentmi odsúdeného uvedenými v návrhu na obnovu konania dôsledne a podrobne zaoberali a keďže nezistili splnenie zákonných podmienok pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o vine a treste, nepovažovali odsúdeným podaný návrh za opodstatnený a v ňom uvedené dôvody a argumenty odsúdeného neakceptovali.

Z odôvodnenia citovaných uznesení vyplýva nielen to, že odsúdenému Z. K. bol vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.12.2012, sp. zn. 4T/96/2012 uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím nielen § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 7 Tr. zák., ale aj za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., vrátane časti prvej vety za bodkočiarkou - asperačná zásada a za súčasného použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21. decembra 2012, ale aj to, že účinky použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, boli negované práve použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., pretože sprísnená trestná sadzba v posudzovanom prípade nebola použitá, a to pre jej neprimeranú prísnosť vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a, pričom súd v pôvodnom konaní mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona v § 172 ods. 1, t. j. pod 4 roky. Zníženie trestu sa preto neodvíjalo od dolnej hranice určenej podľa § 41 ods. 2 T. zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, súd v pôvodnom konaní mohol využiť celú časť sadzby pod

asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť (s príslušným obmedzením vyplývajúcim z ustanovenia § 39 ods. 3 Tr. zák.) ešte aj nižší trest.

Vzhľadom na uvedené dôvody odsúdenému v pôvodnom konaní uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. s použitím nielen § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 2, 7 Tr. zák, ale aj za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., vrátane časti prvej vety za bodkočiarkou - asperačná zásada a za súčasného použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 21. decembra 2012, podľa zistení a záveru oboch súdov nebola v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a a ani v zrejmom rozpore s účelom trestu, preto ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, sa na trest uložený v pôvodnom konaní nevzťahujú a preto ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, neprichádzalo do úvahy.

Okresný i krajský súd v citovaných uzneseniach poukázali zároveň na to, že pokiaľ odsúdený Z. K. v podanom návrhu žiadal prehodnotiť aj správnosť právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výroku o jeho vine vo vzťahu k použitej právnej kvalifikácii jeho konania, tak v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, pretože toto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a takého charakteru, aký predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výrokom o vine a treste a keďže v danom prípade tomu tak nebolo, preto skorší návrh odsúdeného ako nedôvodný zamietli.

Pokiaľ teda odsúdený Z. K. v opakovane podanom a teraz posudzovanom návrhu na obnovu konania v trestnej veci týkajúcej sa právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11.12.2012, sp. zn. 4T/96/2012 sa znova domáhal obnovy konania vo vzťahu k výroku o treste s poukazom na nález Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, je jeho návrh len opakovaním predošlého návrhu, pretože v ňom uviedol tie isté skutočnosti a dôkazy, ktoré boli už citovanými právoplatnými uzneseniami okresného a krajského súdu zamietnuté. Závery oboch súdov v nich uvedené nie sú pritom v rozpore ani s uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 7.5.2014 sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 a v ňom uvedeným stanoviskom, preto sťažnosťnú námietku odsúdeného v uvedenom smere nepovažoval krajský súd za dôvodnú.

Okresný súd preto vecne správne a v súlade s ustanovením § 402 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania na neverejnom zasadnutí odmietol z dôvodu uvedeného v § 399 ods. 2 Tr. por., t. j. pre nezistenie podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. a keďže krajský súd sa so záverom okresného súdu stotožnil, nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Krajský súd vzhľadom na uvedené dôvody nepovažoval sťažnosť odsúdeného Z. K. za dôvodnú, preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.